

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sži/23/2013
Identifikačné číslo spisu:	1011200208
Dátum vydania rozhodnutia:	24.09.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Poláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1011200208.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: EUREA, občianske združenie, Tupého 25/A, Bratislava, zastúpeného JUDr. Vladimírom Šárnikom, advokátom so sídlom Národného oslobodenia 25, Bernolákovo, proti žalovanému: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti fiktívneho rozhodnutia žalovaného zo 14. decembra 2010 a rozhodnutia č. 25/2010-11-I/ORK z 13. januára 2011, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 22/2011-38, z 5. júna 2013 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/22/2011-38 z 5. júna 2013 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

Napadnutým uznesením Krajský súd v Bratislave podľa § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zastavil konanie, v ktorom sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti fiktívnych rozhodnutí žalovaného zo 14. decembra 2010, ako aj rozhodnutia žalovaného č. 25/2010-11-I/ORK z 13. januára 2011.

Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že krajský súd dospel k záveru, že žalobou napadnuté fiktívne rozhodnutie žalovaného zo 14. decembra 2010 neexistuje a ako neexistujúce nemôže byť ani predmetom preskúmania súdom. Pokiaľ ide o rozhodnutie z 13. januára 2011, nakoľko ide o zrušujúce rozhodnutie, ktorým sa vec vrátila prvostupňovému správnomu orgánu na ďalšie konanie, považoval ho súd za procesné rozhodnutie, ktorým sa konanie v predmetnej veci neskončilo a teda konštitutívnym spôsobom nezasiahlo do práv, právom chránených záujmov alebo povinností žalobcu. Toto rozhodnutie nie je spôsobilé ukrátiť žalobcu na jeho právach a preto je zo súdneho prieskumu vylúčené. V oboch prípadoch bolo podľa názoru súdu potrebné postupovať podľa §250d ods. 3 O.s.p. a konanie o preskúmanie zákonnosti fiktívneho rozhodnutia zastaviť.

Žalobca požiadal o sprístupnenie úradného spisu Ministerstva spravodlivosti SR č. 12305/09-10/24110.

Proti fiktívnemu rozhodnutiu o nesprístupnení informácie podal žalobca rozklad. Žalovaný dané rozhodnutie 17. augusta 2010 zrušil a vrátil vec prvostupňovému správnomu orgánu na nové prejednanie. V ďalšom konaní žalovaný rozhodnutím č. 25/2010-11-I z 30. augusta 2010 nesprístupnil žalobcom požadované informácie v zmysle § 11 ods.1 písm. d/ zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Proti tomuto rozhodnutiu žalobca podal 14. septembra 2010 rozklad, na základe ktorého ho žalovaný rozhodnutím z 5. novembra 2010 č.25/2010-11-I/ORK zrušil a opätovne vrátil vec prvostupňovému orgánu na nové rozhodnutie. Žalovaný rozhodnutím z 13. januára 2011 v rozkladovom konaní zrušil fiktívne rozhodnutie vo veci žalobcovej žiadosti.

Krajský súd uviedol, že 14. decembra 2010 žiadne fiktívne druhostupňové rozhodnutie žalovaného vo veci čiastočného nesprístupnenia informácií požadovaných žalobcom nebolo vydané. Vychádzal z toho, že pri akceptovaní 30-dňovej lehoty predložila povinná osoba rozklad na rozhodnutie ministerke spravodlivosti 29. decembra 2010 a tá rozhodla o rozklade v 15-dňovej zákonnej lehote 13. januára 2011. Uvedeným rozhodnutím bolo prvostupňové rozhodnutie v predmetnej veci zrušené a vec bola vrátená správnomu orgánu prvého stupňa na ďalšie konanie. Podľa jeho názoru, keďže dané rozhodnutie zo 14. decembra 2010 neexistuje, nemôže byť teda predmetom preskúmania súdom. V prípade rozhodnutia z 13. januára 2011, krajský súd dospel k záveru, že sa jedná o rozhodnutie predbežnej povahy, ktoré v zmysle § 248 písm. a/ O.s.p. nepodlieha súdnemu prieskumu, nakoľko týmto rozhodnutím sa správne konanie vo veci nekončí a vo vzťahu k žalobcovi nezakladá žiadne práva a povinnosti s konštitutívnym účinkom.

Proti uvedenému uzneseniu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie, v ktorom uvádza, že zákon o slobodnom prístupe k informáciám je postavený na požiadavke rýchlosti vybavovania žiadosti a preto je potrebné vykladať aj každú úpravu lehôt v konaní podľa tohto zákona tak, aby v prípade možného dvojakeho výkladu bol aplikovaný taký výklad, ktorý vedie k skráteniu lehôt. Podľa názoru žalobcu v prípade rozhodovania o rozklade nie je potrebná dodatočná lehota na predloženie rozhodnutia nadriadenému orgánu. Vzhľadom na uvedené žalobca žiadal, aby odvolací súd zrušil uznesenie súdu prvého stupňa.

Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o slobode informácií osobami povinnými podľa tohto zákona sprístupňovať informácie (ďalej len „povinné osoby“) sú štátne orgány, obce, vyššie územné celky, ako aj tie právnické osoby a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy, a to iba v rozsahu tejto ich rozhodovacej činnosti.

Podľa § 19 ods. 1 zákona o slobode informácií proti rozhodnutiu povinnej osoby o odmietnutí požadovanej informácie možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia alebo márneho uplynutia lehoty na rozhodnutie o žiadosti podľa § 17. Odvolanie sa podáva povinnej osobe, ktorá rozhodnutie vydala alebo mala vydať.

Podľa § 19 ods. 2 zákona o slobode informácií o odvolaní proti rozhodnutiu povinnej osoby rozhoduje nadriadený povinnej osoby, ktorá vo veci rozhodla alebo mala rozhodnúť. Ak ide o rozhodnutie obecného úradu, o odvolaní rozhoduje starosta obce (primátor). Proti rozhodnutiu ústredného orgánu štátnej správy možno podať rozklad, o ktorom rozhoduje vedúci ústredného orgánu štátnej správy.

Podľa § 19 ods. 3 zákona o slobode informácií odvolací orgán rozhodne o odvolaní do 15 dní od doručenia odvolania povinnou osobou. Ak odvolací orgán v tejto lehote nerozhodne, predpokladá sa, že vydal rozhodnutie, ktorým odvolanie zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil; za deň doručenia tohto

rozhodnutia sa považuje druhý deň po uplynutí lehoty na vydanie rozhodnutia.

Podľa § 22 ods. 1 zákona o slobode informácií ak nie je v tomto zákone ustanovené inak, použijú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní.

Podľa § 57 ods. 1 a 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov správny orgán, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal, môže o odvolaní sám rozhodnúť, ak odvolaniu v plnom rozsahu vyhovie a ak sa rozhodnutie netýka iného účastníka konania ako odvolateľa alebo ak s tým ostatní účastníci konania súhlasia.

Ak nerozhodne správny orgán, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal, o odvolaní, predloží ho spolu s výsledkami doplneného konania a so spisovým materiálom odvolaciemu orgánu najneskôr do 30 dní odo dňa, keď mu odvolanie došlo, a upovedomí o tom účastníka konania.

Z uvedeného vyplýva, že ak proti prvostupňovému rozhodnutiu o odmietnutí požadovanej informácie podá žiadateľ odvolanie, odvolací orgán rozhodne o odvolaní do 15 dní od doručenia odvolania povinnou osobou. Proti rozhodnutiu žalovaného ako ústredného orgánu štátnej správy možno podať rozklad, o ktorom rozhoduje vedúci ústredného orgánu štátnej správy, teda minister. Odvolací súd poukazuje na subsidiárne použitie ustanovenia § 57 ods. 2 správneho poriadku, nakoľko toto ustanovenie rieši situáciu, ktorá nie je upravená zákonom o slobode informácií. Preto ak v zmysle ustanovenia § 19 ods. 3 zákona o slobode informácií má odvolací orgán na rozhodnutie o podanom opravnom prostriedku zákonnú lehotu len 15 dní a táto mu plyní až od doručenia odvolania prvostupňovým správnym orgánom, je potrebné aj podľa názoru odvolacieho súdu rátať aj s lehotou 30 dní podľa § 57 ods. 2 správneho poriadku, a to aj napriek tomu, že v § 2 ods. 1 zákon o slobode informácií všeobecne definuje, že povinnou osobou je štátny orgán. Takýto výklad má oporu aj v znení § 19 zákona o slobode informácií, ktorý obsahuje špecifickú úpravu procesného postupu štátneho orgánu pri vybavovaní žiadosti o poskytnutie informácie a ktorý rozlišuje v prípade rozhodnutia ústredného orgánu štátnej správy povinnú osobu, ktorá je prvostupňovým správnym orgánom a vedúceho ústredného orgánu štátnej správy, ktorý rozhoduje o odvolaní.

Rozklad žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu bol žalovanému doručený 29. novembra 2010 a tlačový a informačný odbor Ministerstva spravodlivosti SR, ktorý o žiadosti o prístupnenie informácií rozhodoval v prvom stupni, predložil rozklad na rozhodnutie ministerke spravodlivosti SR 29. decembra 2010. V súlade s § 19 ods. 2 zákona o slobode informácií o rozklade rozhodla ministerka spravodlivosti ako vedúca ústredného orgánu štátnej správy, a to dňa 13. januára 2011, teda v zákonnej pätnásťdňovej lehote v súlade s § 19 ods. 3 zákona o slobode informácií.

Najvyšší súd sa plne stotožnil s právnym záverom krajského súdu, že k vydaniu fiktívneho rozhodnutia v prejednávanej veci nedošlo, nakoľko žalovaný rozhodol o rozklade proti prvostupňovému rozhodnutiu v zákonnej lehote 15 dní, pričom rozhodol v prospech žalobcu.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu, že rozhodnutie z 13. januára 2011, ktorým ministerka spravodlivosti SR rozhodla o podanom rozklade tak, že rozhodnutie prvostupňového orgánu zrušila, zasahuje do práv žalobcu a podľa jeho názoru podlieha súdnemu preskúmaniu, najvyšší súd uvádza, že predmetné rozhodnutie má povahu predbežného rozhodnutia, ktorým sa správne konanie vo veci nekončí a teda nie je spôsobilé ukrátiť žalobcu na jeho právach, nakoľko prvostupňový správny orgán sa bude touto vecou znovu zaoberať.

Krajský súd preto postupoval v súlade so zákonom, keď konanie o preskúmanie žalobou napadnutých rozhodnutí žalovaného zastavil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto podľa ustanovenia § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č.k. 2S/22/2011-38 z 5. júna 2013 ako vecne správne potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1

O.s.p. tak, že účastníkom nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania, keďže žalobca nebol v konaní úspešný a žalovanému nárok na náhradu trov v tomto konaní neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.